

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Zeleňákom, Letná 47, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 356/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 50/2000) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2013 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vec bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 356/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 50/2000).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca namieta priet'ahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 356/2010, ktoré začalo ešte v roku 2000, a ako porušovateľov svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru uvádza okrem okresného súdu aj Okresný súd Bratislava III, kde bol spis od januára 2005 až do decembra 2008.

Sťažovateľ namieta, že uvedené súdy v jeho veci nekonali viac ako 11 rokov a v súčasnosti nie je konanie ešte právoplatne skončené. V sťažnosti uvádza procesné úkony okresného súdu od februára 2011 do 4. októbra 2013, z ktorých tiež vyplýva, že okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom 3. októbra 2012 tak, že zamietol návrh sťažovateľa v časti o náhradu škody s prísl. v sume 12 476 €. Krajský súd následne potvrdil rozsudkom sp. zn. 6 Co 620/2012 z 27. mája 2012 rozsudok v tejto časti. V ostatnej časti (o uloženie povinnosti žalovaného doručiť sťažovateľovi rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Senci) a v časti trov konania bol rozsudok okresného súdu krajským súdom zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Následne okresný súd rozsudkom zo 4. októbra 2013 návrh sťažovateľa v časti uloženia povinnosti žalovanému zamietol a súčasne nepriznal žalovanému trovy konania.

Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ dvakrát (december 2011 a september 2013) podal predsedovi okresného súdu sťažnosti podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov namietajúc zbytočné priet'ahy v ním iniciovanom súdnom konaní, ale predseda okresného súdu jeho sťažnosti nepovažoval za dôvodné.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada ústavný súd, aby rozhodol, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 356/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 50/2000) porušené bolo.

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 13 000 € a úhrady trov konania v sume 260,32 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 168/05, IV. ÚS 434/2011 a III. ÚS 581/2012).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06, III. ÚS 22/2011), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Sťažovateľ namieta sťažnosťou z 10. decembra 2013 prietahy v konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 9 C 356/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 50/2000) a tvrdí, že okresný súd v jeho veci nekoná, čím porušuje jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Ústavný súd zistil, že okresný súd v namietanej veci rozhodol prvýkrát rozsudkom sp. zn. 9 C 356/2010 z 3. októbra 2012 tak, že zamietol návrh sťažovateľa v časti o náhradu škody s prísl. v sume 12 476 €. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 620/2012 z 27. mája 2012 bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 C 356/2010 z 3. októbra 2012 v tejto časti potvrdený, čím nadobudol právoplatnosť 3. júla 2013. Následne okresný súd ďalším rozsudkom sp. zn. 9 C 356/2010 zo 4. októbra 2013 zamietol aj zvyšný návrh sťažovateľa v časti uloženia povinnosti žalovanému a súčasne nepriznal žalovanému trovy konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie 20. novembra 2013, ktoré doplnil na základe výzvy okresného súdu 23. decembra 2013. V súčasnosti okresný súd po vyhlásení rozsudku vo zvyšnej časti vykonáva už len procesné úkony na predloženie spisu odvolaciemu súdu.

Ústavný súd v tejto spojitosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol kvalifikovane brániť (ešte do vynesenia rozsudkov okresným súdom) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo však kvalifikovane neurobil (obdobne napr. II. ÚS 361/2012, IV. ÚS 452/2012).

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti (11. decembra 2013) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania a v čase prerokovania sťažnosti k prieťahom v namietanom konaní už nedochádza. Tento stav vecí viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2014